

dostalo více onomu oprávněnému, který nedošel uspokojení, tedy v tomto případě jí samé. Platila tedy vpravdě ve svůj vlastní prospěch, nikoli pro nebo za žalovanou a nemůže požadovati tutéž částku po druhé od žalované. Bezvýznamná jest výtká dovolatelky, že žalovaná byla liknavou v placení, neboť nebyla žalobkyně její věřitelkou a jestliže berní úřad nezakročil proti žalované, spokojiv se podle § 72 popl. zák. věcnou zárukou nemovitosti, nebylo a není v moci žalobkyně, by na tom něco měnila, a nevzešlo z toho důvodu žalobkyni žádné právo proti žalované.

Čís. 12769.

Započtení platů (dobropisů), konaných dlužníkem za vyrovnacího řízení, na vyrovnací kvotu, žádané s poukazem na § 47 vyr. ř., musí býti žalovaným dlužníkem zavčas, to jest v první stolici uplatňováno. Pouhý údaj žaloby o oněch platech k započtení nestačí.

(Rozh. ze dne 2. září 1933, Rv I 503/32.)

Žalující firma domáhala se na žalovaných zaplacení celé pohledávky, tvrdíc, že žalovaní nedodrželi vyrovnací splátky, čímž zažalovaná pohledávka obživila. Procesní soud první stolice rozsudkem pro zmeškání uznal podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: V odst. I. žaloby vysvětluje se účetně pohledávka a v odst. II. žaloby se tvrdí, že k vyrovnání přihlášená byla pohledávka 14.014 Kč 91 h, že podle vyrovnání měli žalovaní zaplatiti 35% kvotu ve 12 stejných splátkách, že 35% kvota činí 4905 Kč 18 h a jednotlivé splátky 408 Kč 75 h, že žalovaní zaplatili na kvotu tu vždy jen 207 Kč 10 h a že proto nastala ztráta lhůt a obživnutí celé pohledávky. Jen tyto okolnosti jsou pro právní posouzení věci směrodatné. Z nich nade vši pochybnost vyplývá, že kvoty nebyly ani co do výše ani co do času řádně zaplacený. Dle odstavce I. žaloby byly sice zaplacené částky 64 Kč, 1000 Kč, 1309 Kč 95 h, 15 Kč a 1796 Kč 30 h připsány žalovaným k dobru, ale tvrdí se v žalobě, že tyto peníze splaceny nebyly na jednotlivé kvoty. A tato okolnost je pro soudce směrodatná, any nastaly následky zameškání a k novotám přihlížeti již nelze. Z toho, že se splátky staly za vyrovnání, nelze ještě vyvoditi, že se staly na pohledávku přihlášenou k vyrovnání, poněvadž, jakž se tvrdí i v odvolacím sdělení, nemusely míti s vyrovnávacími kvotami nic společného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce nepochybil odvolací soud, jak mu dovolatelé s hlediska dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. vytýkají, když platy a dobropisy na dluh za vyrovnacího řízení konané a v žalobě v prvním jejím odstavci uvedené nezapočítal na vyrovnací kvotu. Pouhý údaj

žaloby o oněch platech k započtení nestačil, nýbrž musilo by započtení oněch platů žádané s poukazem na § 47 vyr. ř. (sb. n. s. čís. 5230, srovnej též sb. n. s. čís. 3999, 5310) býti žalovanými zavčas, to jest v první stolici uplatňováno. Dovolatelé však, nedostavivše se k jednání o žalobě, započtení neuplatnili a napravití toto opomenutí v opravném řízení nelze (§§ 482, 513 c. ř. s.). Vyhovuje tedy napadený rozsudek i po právní stránce.

Čís. 12770.

To, že smluvník přijal bez námitek stvrzenku, na jejímž rubu byla nenápadným způsobem vytištěna doložka, jež nebyla předmětem jednání, že jest vyloučeno zákonné ručení druhého smluvníka podle § 1313 a) obč. zák., — není nutně souhlasem smluvníka s touto výhradou.

(Rozh. ze dne 2. září 1933, Rv I 560/32.)

Zástupce žalující firmy Dr. F. odevzdal žalované firmě automobil žalující firmy k mytí. Téhož dne si Dr. F. u žalované firmy automobil vyzvedl a, když s ním pak jel, vznikl z příčiny, zaviněné zřízencem žalované, v automobilu oheň, čímž byl automobil poškozen. Žalobu o náhradu škody opírala žalující firma o předpis § 1313 a) obč. zák. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Dr. F., dávaje automobil k žalované firmě k umytí, obdržel od ní jako stvrzenku zelený útržek, který mu byl při zaplacení poplatku za umytí odebrán a místo něho mu byla vydána stvrzenka na účtovanou částku. Tímto útržkem jest zjištěno a soud to má za prokázané, že podle podmínek na útržku tom natištěných žalovaná strana za jakékoliv škody, které by vznikly při mytí vozu neb i při jiném ošetření jeho nebo po vykonaných pracích ať již vinou zřízenců žalované strany neb vinou někoho jiného, nebere odpovědnost a škody ty nehradí. Že žalobce činil námitky proti těmto podmínkám, ani netvrdil, tím méně pak prokázal; z důvodu toho jsou podmínky ty závazné pro žalobce. Ta okolnost, že žalobce nic takového nepodepsal, aniž ústně s obsahem podmínek těch projevil souhlas a že je ani nečetl, nepadá vůbec na váhu, poněvadž žalobce přijetím útržku bez ohražení proti ustanovením na něm obsaženým projevil s jejich obsahem mlčky souhlas podle § 863 obč. zák. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Dovolatel zastává právní názor, že Dr. F. tím, že stvrzenku přijal, neprojevil ještě mlčky podle § 863 obč. zák. souhlas s podmínkami na stvrzence uvedenými, jichž si ani nevšiml. Základem sporu jest tedy otázka, zda Dr. F., přijav od žalované strany potvrzenku, projevil mlčky souhlas s veškerými podmínkami na jejím rubu uvedenými, mezi nimiž jest též podmínka tohoto doslovu, o níž opřel první soud svůj právní posudek: »Za jakékoliv škody, které by vznikly při mytí vozu nebo i při jiném ošetření jeho nebo po vykonaných pracích ať již vinou našich zřízenců nebo vinou někoho jiného, garážní podnik nebere zodpovědnost a škody ty nenahradí.« Soud považuje za nerozhodnou okolnost,